

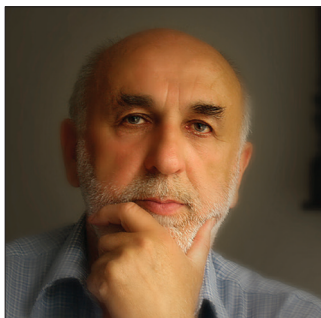
Wystawa prac członków Związku Polskich Artystów Fotografików Okręgu Lubelskiego

Stefan Ciechan urodził się w Krasnymstawie w 1945 r., tam też ukończył Liceum Ogólnokształcące, a w miejscowym Domu Kultury rozpoczął swoją przygodę z fotografią. W czasie studiów – Historia Sztuki KUL, zajmował się fotografią był studentem Zakładu Sztuki Kościelnej. Fotografował, wykonywał dokumentację fotograficzną dzieł sztuki architektury, rzeźby, malarstwa, rzemiosła artystycznego. Ta praca nauczyła go fotograficznej staranności, dokładności, i pokory. Możliwości kreatywne dawała fotografia teatralna. Ciechan jest autorem „dokumentacji” fotograficznej 16 spektakli Sceny Plastycznej Leszka Mądzika. Były to zdjęcia które musiało się robić w bardzo skąpym oświetleniu, na nisko czujnym materiale, słabym sprzętem, w większości barwne, trudne do wykonania. Fotografował też życie studenckie – reportaże, modne, aktywne w tym czasie studentki teatru – „Studentka Wiesna Teatralna”.

Od 1970 członek, a w latach 1979–1991 vice prezes do spraw artystyczno-wystawienniczych Lubelskiego Towarzystwa Fotograficznego. Od 1990 członek ZPAF. Zajmuje się fotografią reportażową, krajozrazu, fotografią teatralną, fotografią dzieł sztuki. Nie stroni od fotografii kreatywnej, choć najbardziej ceni sobie jej dokumentalny charakter. Lubi fotografować w czerni-bieli. W latach 1974–1991 Ciechan pracował jako instruktor fotografii w Foto Klubie Domu Kultury LSM. Powstały setki zdjęć reportażowych, dokumentalnych, kilka autorskich wystaw. Od 1995 do 2015 zatrudniony był w Akademickiej Oficynie Wydawniczej – tysiące zdjęć, dokument, reportaż, kreacja – montaż.

Miał 12 ważnych dla siebie wystaw autorskich. Swoje prace prezentował w Berlinie, Bratysławie, Delmenhorst, Lyonie, Parmie, Brał udział w dziesiątkach wystaw zbiorowych, przeglądach, konkursach – wielokrotnie nagradzany. Jest autorem setek zdjęć publikowanych w prasie, albumach podręczników, folderach, plakatach, katalogach itp.

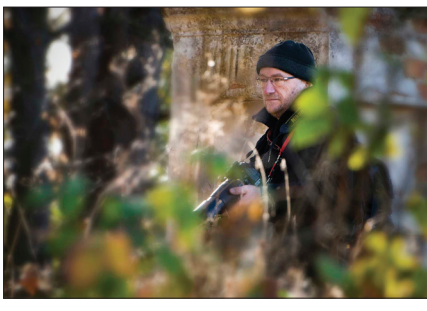
Edmund Fladryński urodził się w 1942 roku w Kolonii Wileńskiej. Pracował w Lubelskiej Dyrekcji Kolei. W latach 1959–1963 był członkiem Wroclawskiego Towarzystwa Fotograficznego i Grupy Artystycznej „Grupa 6” przy MDK we Wrocławiu, a od 1965 r. działa w Fotoklubie Ziemi Chełmskiej (od 1969 r. kieruje jego działalnością). Uczestniczył w ponad stu wystawach krajowych i zagranicznych, zdobywając szereg medali i wyróżnień, między innymi Grand-Prix na Biennale Fotografii Artystycznej „DZIECKO” w Rzeszowie w 1983 r. Autor pięciu wystaw indywidualnych. Ważniejsze cykle prac: „Skazy”, „Wydmy”, „Młilichoni”. W 1985 r. otrzymał od Międzynarodowej Federacji Sztuki Fotograficznej w Luksemburgu honorowy tytuł Artiste FIAP. Od 1986 roku jest członkiem Związku Polskich Artystów Fotografików.

Marcin Jastrzębski ur. w 1974 roku. Studiował filozofię na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Członek Związku Polskich Artystów Fotografików. Posługuje się fotografią cyfrową i analogową (w tym wielkoformatową) oraz otworkową, ze względu na naturalnie uzyskiwane długie czasy naświetlania. Uczestniczył w około 50 indywidualnych i zbiorowych wystawach fotograficznych artystycznej. Laureat konkursów fotograficznych oraz z dziedziny grafiki komputerowej w kraju i za granicą. W 2013 r. był przedstawicielem Polski na Biennale Fotografii Artystycznej w Bogocie w Kolumbii. Pasjonat podróży motocyklowych. Głównie samotnie przemierza motocykłem północne rejony Europy, od najdalszych terenów w Szkocji poprzez Skandynawię i północne rejony półwyspu Kołskiego Rosji, a także Bałkany. Mieszka w Polsce gdzie pracuje jako grafik komputerowy.

Ryszard Karczmarski ur. 6.04.1957 w Gdyni. Ukończył studia na UMCS w Lublinie. Członek rzeczywisty ZPAF od 2001. W latach 2003–2017 prezes Okręgu Lubelskiego ZPAF. Od 1984 roku jest członkiem Foto Klubu Ziemi Chełmskiej. Pracował jako nauczyciel. Był fotografem w muzeum w Chełmie 1996–2015, prowadził zakład fotograficzny przy ul. Lwowskiej 26 w Chełmie. Instruktor, mistrz fotografii, zagłębiał i podniósł. Ważniejsze cykle fotograficzne „Światł zagli”, „Noce pejzaże”, „Prawosławie”, „Dotyk światła”, „Kartki z podróży – Armenia, Tajlandia, Szkocja, Indonezja”, „Polesie – Ukraina 2013–17”, „TRZY SONYTY” – Krym 2013, „Z pogranicza...” 2020. W 2005 roku wydał autorski album fotografii wykonanych za pomocą camera obscura „Dotyk światła”. Organizator warsztatów i plenerów fotograficznych, między innymi „Wielkiego formatu i technik alternatywnych Pizny”, Chelm oraz spotkania „NA STYKU”, Ukraina 2016–2018. Dwukrotnie laureat Chełmskiej Nagrody KAJA, jako twórca i animator kultury. W 2017 za działalność artystyczną i upowszechnianie kultury odznaczony medalem Gloria Artis. Stworzył w Chełmie autorską galerię fotografii „ATELIER”, która prowadzi od ponad 23 lat. Kolekcjoner fotografii, odtworzył w swoim domu XIX wieczne studio fotografii portretowej. Od 2015 działa jako fotograf niezależny

Dariusz Kostecki ur. 1960 r., nauczyciel języka polskiego. Należy do Fotoklubu Ziemi Chełmskiej oraz Związku Polskich Artystów Fotografików. Swoje prace ekspozował między innymi na następujących wystawach: V Biennale Młodych, Gliwice 1983 (brązowy medal FASWP), „Lublin, Lublinianie, Lubelszczyzna”, Lublin 1985 (III nagroda); „Fotografia Roku”, Jarosław 1986 (wyróżnienie i Dyplom ZPAF), „Fotografia Akademicka” Międzynarodowa Wystawa Fotografii Absolwentów Szkół Wzwyższych Uczelni, Pardubice 1986 (wyróżnienie); Lubelszczyzna wystawa Foto-Klubu Ziemi Chełmskiej, Chelm 1996; „Ach Lubelskie, jakie cudne”, Lublin 2005 (I nagroda), Konkurs tygodnika „Newsweek” – Newsreportaż 2005 – druga nagroda w kategorii „Ludzie”; I nagroda w konkursie Urzędu Marszałkowskiego w Lublinie „Lubelskie na weekend”, Lublin 2007; „L’ambiente e la gente Dell’ Europa e Della Federazione Russa, Alba, Włochy 2007 (IV nagroda). Fotografuje motywy sakralne na wschodnim pograniczu Polski. Jest współautorem albumu „Ślady obecności”.

Henryk Kuś – dr nauk humanistycznych (Wydział Filozofii KUL JP II) zajmuje się publicystyką na temat sztuki, w tym szczególnie fotografii od lat 80 XX w. W latach 80 współtworzył radę galerii fotografii hybrydy w Warszawie. Wielokrotnie wykladał zagadnienia historii fotografii, teorii i krytyki sztuki, socjologii wizualnej na różnych uczelniach w kraju (Akademia Humanistyczna w Pułsku, KUL JP II, UMCS, Wyższa Szkoła Stosunków Międzynarodowych i Komunikacji w Chełmie) członek Związku Polskich Artystów Fotografików. Prace w zbiorach Muzeum Narodowego w Lublinie oraz Towarzystwa Przyjaciół Sztuki, Zachęta w Lublinie. Otrzymał szereg stypendiów twórczych: Ministra Kultury i Sztuki, Prowincji Gelderland w Holandii, dwukrotnie Prezydenta Miasta Lublin, Marszałka Województwa Lubelskiego, Stowarzyszenia ZAiKS. Ostatnia wystawa Simply Passed 2, CSK Lublin, 2020 r.

Po złożeniu do grobu przez konceptualizm malarstwa w latach 70-tych ubiegłego wieku, z wielu tradycyjnych mediów na placu zmagani artystycznych została właściwie tylko fotografia. Rzeźba przeistoczyła się w instalację lub obiekt. Dołączył performance, powstają sztuki komputerowe dla których recenzji potrzeba jest już nie tylko znajomość historii wypowiedzi w sztuce, ale również technologii wykonania, pojawiają się eksperymenty w obszarze bio-artu łączącego nauki biologiczne ze sztuką. Wieś XXI przyniósł cyfrowy zapis obrazu. Można zauważyć, że łatwość uzyskania obrazu na tej drodze nie idzie w parze często z sensem ujęcia tego medium. Wszystko powoli zostaje zamieniane w obraz. Powstaje nowy typ antropologiczny – człowiek wizualny, a nie werbalny. Obraz poprzez założoną z góry wiarygodność, poprzez łatwość uzyskania, staje się miernikiem ocen i wyznaczania kierunków. Przed laty wieszczyła o tym Susan Sontag pisząc o kanibalizmie fotografii. Można by dojść do wniosku, iż życie w wirtualnym świecie, pełne jest właśnie fotografii. Czy wobec tego fotografia nie podzieli losu malarstwa? Wobec natłoku przedstawień, nie stanie się zbyt banalna, brutalnie nachalna, w konsekwencji zbędna? Jakże zatem jest miejsce fotografii obecnie, jaka jest jej społeczna funkcja? Czy jej waga jest związana jedynie z funkcją dokumentacyjną informując nas o tym co?, gdzie? i kiedy? Czy jest jedynie poręcznym medium kreatywnym, zwłaszcza w rękach młodych artystów przejętych paradygmatem postmodernizmu? Czy ma przyjąć jak tego chcą neomarksisti formę zaciśniętej pięści w walce o dokonanie rewolucji kulturowej i stać się ściśle polityczną? Czy wreszcie pozostać sztuką dekoracji zaspakajając gusta i potrzeby posiadania czegoś na ścianie tak jak to było w przypadku oleodruków? Wszystkie odpowiedzi na te pytania zawierają się w pojęciu fotografii. Po części odpowiedzią na nie jest obecna wystawa.

Świat współczesny jest światem ustawicznej zmiany. To co było pewne jeszcze wczoraj nie obowiązuje dziś. Reakcja artysty na tak dynamiczny świat może być, albo spóźniona i wtedy jest on epigonem, albo wyprzedzająca i wtedy staje się on częścią awangard. Najgorszym jednak wyjściem jest stagnacja i bezideowe tkwienie w miejscu. W takiej bowiem sytuacji aktywność artystyczna nosi znamiona bezsensu. Choćby zdarzało się w historii sztuki, że bezsens stawał się sensem.

Henryk Kuś

Mariusz Mazur rocznik 1972. Absolwent Politechniki Lubelskiej. Członek rzeczywisty z tytułem artysta fotografik stowarzyszeń twórczych: Związku Polskich Artystów Fotografików (ZPAF leg. nr 920), Fotoklub Rzeczypospolitej Polskiej Fotoklub RP leg. nr. 206). Międzynarodowa Federacja Sztuki Fotograficznej (FIAP – Fédération Internationale de l'Art Photographique).

W latach 2003–2017 członek LTF (Lubelskiego Towarzystwa Fotograficznego). W zależności od potrzeby pracuje w technikach cyfrowych jak i w tradycyjnych, analogowych technikach srebrnych oraz szlachetnych technikach fotograficznych. Ulubiona technika, tak zwana gumą chromianową. Jego fotografie znajdują się w zbiorach muzealnych oraz kolekcjach prywatnych w Polsce i Hiszpanii. Ekspozowane były na ponad 200 wystawach (indywidualnych, zbiorowych i pokonkursowych) z czego ponad 40 razy reprezentując Polskę poza jej granicami (Argentyna, Belgia, Bośnia i Hercegowina, Brazylia, Bulgaria, Chiny, Chorwacja, Czechy, Czarnogóra, Hiszpania, Indonezja, Malezja, Niemcy, Serbia, Słowacja, Słowenia, Szwajcaria, Turcja, Ukraina, Węgry). Członek Zarządu Okręgu Lublin ZPAF. Korespondent z Lublina dla Biuletynu Fotograficznego w latach 2005–2009. Juror ogólnopolskich i międzynarodowych konkursów fotograficznych. Prelegent oraz instruktor warsztatów o tematyce szlachetnych technik fotograficznych.

Odznaczony medalem ZA ZASŁUGI DLA FOTOGRAFII POLSKIEJ nadawanym przez Kapitułę Fotoklubu Rzeczypospolitej Polskiej w 100. rocznicę odzyskania przez Polskę niepodległości (1918–2018).

www.foto-mario.com

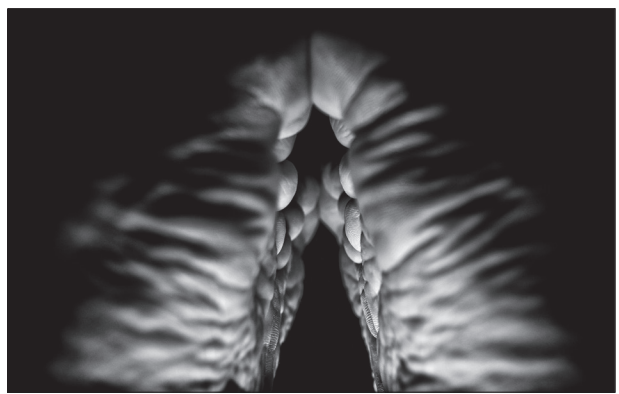
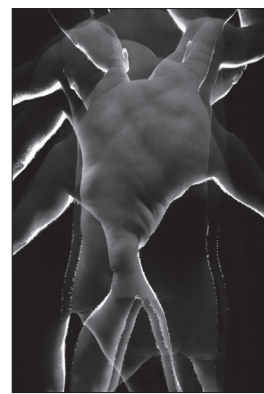

Tomasz Młynarczyk – członek Związku Polskich Artystów Fotografików oraz Radzyskiego Klubu Fotograficznego Klatka, mieszka w Radzynie Podlaskim.

Zajmuje się fotografią koncepcyjną i eksperymentalną, oraz szeroko rozumianą fotografią społeczną. Dokumentuje i analizuje przenikanie się kultur, tradycji i wiary terenów Polski Wschodniej. Stypendysta Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego na rok 2019 w dziedzinie sztuk wizualnych. Stypendysta Marszałka Województwa Lubelskiego na rok 2021.

Udział w ponad 150 wystawach indywidualnych i zbiorowych w kraju i za granicą (Węgry, Francja). Jego prace znajdują się w zbiorach Instytutu Teatralnego w Warszawie, Wojewódzkiej Biblioteki Publicznej im. H. Łopacińskiego w Lublinie, Archiwum Państwowym w Lublinie. Oddział w Radzynie Podlaskim, Miejskiej Bibliotece Publicznej w Radzynie Podlaskim oraz w zbiorach specjalnych (Kancelaria Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej), zbiorach prywatnych w kraju (m.in. Józefa Hena) i za granicą (m.in. Ukraina, Węgry, Anglia, USA, Francja).

Założyciel Radzyskiego Klubu Fotograficznego „Klatka”, „Fotograf Roku 2003” – Związku Polskich Fotografów Przyrody, Laureat licznych konkursów krajowych i zagranicznych, np.: „Radzyski Bakalarz 2014” za „Wajłkę Józefa Karłowicza” Dominiki Leszczyńskiej i Tomasza Młynarczyka jako najlepsza praca historyczna mająca charakter naukowy. Autor i współautor kilkunastu albumów.

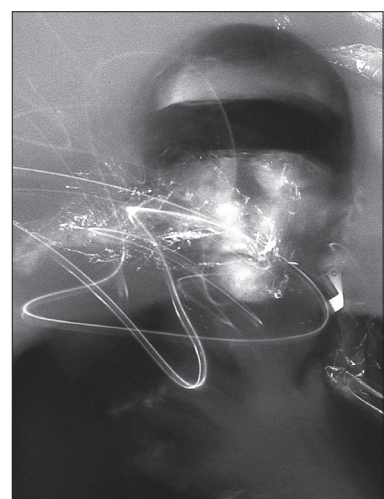
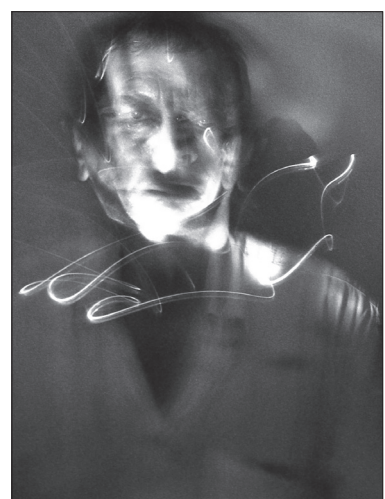

Piotr Stefan Perczynski ur. w roku 1950 w Białej Podlaskiej (woj. lubelskiej). Wykształcenie plastyczne oraz studia filozoficzne. W latach 1984–1995 związany z Gorzkowskim Towarzystwem Fotograficznym. Od roku 1995 członek Związku Polskich Artystów Fotografików, obecnie w Okręgu Lubelskim. Od roku 1995 mieszka w Lublinie. Znaczna część prac fotograficznych z tego okresu poświęcona jest Lublinowi – staremu miastu i okolicom Lublina. Ponad 80 zdjęć czarno-białych i barwnych z lat 1996–2002 zostało zaprezentowanych na indywidualnej wystawie pt. „Lublin na koniec wieku” w Galerii MDK 2, w grudniu 2017 roku.

Uprawa klasyczną fotografią czarno-białą (optyczno-chemiczną), barwną, otworkową, a także w technice gumy dwuchromianowej i pigmentu. Powstały takie cykle fotograficzne jak: „Pejzaż lubelski” – fotografie z lat 1996–2015 w technice gumy, z pamięci”; „Światło i ruch” – fotografia otworkowa, „Autograf” – fotografia klasyczna czarno-biała 2012 r., „Plac apelowy” – obraz

„Światło i ruch” – fotografia otworkowa, „Autograf” – fotografia klasyczna czarno-biała 2012 r., „Plac apelowy” – obraz

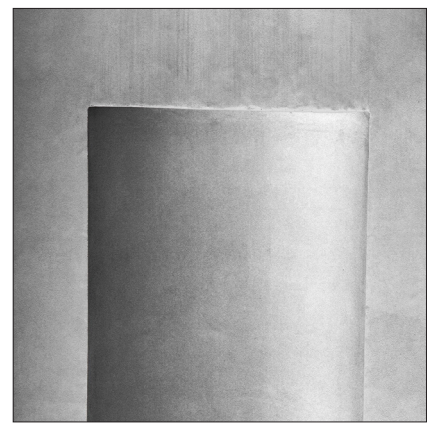
Prace swoje prezentował dotychczas na 21 wystawach indywidualnych oraz kilku zbiorowych Okręgu Lubelskiego ZPAF.

Andrzej Polakowski (1937) – artysta fotografik, mgr inż., budownictwa lądowego, rzeczoznawca budowlany, członek rzeczywisty Związku Polskich Artystów Fotografików (nr 395), członek honorowy Lubelskiego Towarzystwa Fotograficznego. Autor kilkudziesięciu wystaw indywidualnych oraz uczestnik ponad 400 wystaw zbiorowych w Polsce i za granicą. Jego twórczość obejmuje szerokie spektrum tematyczne, w którym można wyróżnić kilka wątków: reportaż przemysłowy, reportaż społeczny, fotografia socjologiczna, zdjęcia należące do szeroko pojętego nurtu fotografii poszukującej oraz dokumentacja lubelskiego życia artystycznego. Autorem albumów „Plastyka lubelska”, „Majdank”, „Pożegnanie taboru” (wyróżnienie w konkursie PTWK na najpiękniejszą książkę roku). Jest laureatem wielu nagród i wyróżnień: złoty medal za Fotograficzną Twórczość nadany przez Kapitułę Fotoklubu Rzeczypospolitej Polskiej, medal Prezydenta Miasta Lublin. W 2013 roku Nagroda Kulturalna Województwa Lubelskiego.

Łukasz Resiak, ur. w 1986 r. – mgr sztuki, z zawodu muzyk, absolwent Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie. Fotografuje od przeszło 20 lat. Od 2004 roku związany z lubelskim środowiskiem fotograficznym. Członek rzeczywisty Związku Polskich Artystów Fotografików, Fotoklubu Rzeczypospolitej Polskiej oraz Lubelskiego Towarzystwa Fotograficznego. Artysta Międzynarodowej Federacji Sztuki Fotograficznej (AFIAP). Dwukrotnie stypendysta Marszałka Województwa Lubelskiego. W 2011 roku pracował w Polskim Radiu Białystok, gdzie przygotowywał m.in. recenzje z wydarzeń kulturalnych. Wyróżniony przez Prezydenta Lublina nagrodą „za wybitną działalność fotograficzną”. Uhonorowany medalem „Za Zasługi dla Fotografii Polskiej” przyznawanym przez Kapitułę Fotoklubu RP. Bohater reportażu nagranego przez Polskie Radio Lublin. Stypendysta Prezydenta Miasta Lublin. Swoje prace prezentował na 12 wystawach indywidualnych oraz przeszło 120 wystawach i salachach fotograficznych w kraju i za granicą. Laureat licznych konkursów o zasięgu ogólnopolskim i międzynarodowym. Łukasz Resiak zajmuje się przede wszystkim szeroko rozumianą abstrakcją i fotografią subiektywną, a także portretem, pejzażem i fotografią krajoznawczą. Jest zwolennikiem kontemplacyjnej estetyki obrazu oraz prostej formy pozostawiającej szerokie pole do interpretacji treści.

Jakub Szymański – rocznik 68. Z wykształcenia lekarz weterynarii. Ukończył Wydział Weterynaryjny na Uniwersytecie Przyrodniczym w Lublinie oraz Wydział Weterynaryjny na Uniwersytecie w Utrechcie, w Holandii. W sposób świadomy zaczął fotografować w szkole średniej. Było to fotografia tradycyjna, setki godzin spędzonych w ciemni. Obecnie realizuje się w fotografii reportażowej, dokumentalnej, zaangażowanej społecznie. Jego najważniejsze zainteresowania skupiają się na kondycji człowieka i jego działalności. Interesują go relacje człowieka z własnym otoczeniem. Fotografowanie ludzi w ich naturalnym środowisku, podczas pracy i codziennych zajęć, sprawia mu wiele radości. Lubi realizować projekty długoterminowe, poszukując prawdy w zadanym przez siebie temacie. Uczestniczył w wielu plenerach fotograficznych organizowanych przez Związek Polskich Artystów Fotografików, Związek Polskich Fotografów Przyrodniczych, Fotoklub Rzeczypospolitej Polskiej i Fotoklub Podlaski.

Współzałożyciel Grupy Twórczej „Motycz”. Od marca 2016 r. członek okręgu lubelskiego Związku Polskich Artystów Fotografików. Stypendysta Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w 2018 roku. Wystawy indywidualne: „Gorące klimaty”, „Saluti Di Roma”, „Spotkania”, „Zawód rzemieślnik. Ja tutaj pracuję”;

Związek Polskich Artystów Fotografików jest kontynuacją Fotoklubu Polskiego, który działał w międzywojniu (do roku 1939). W roku 1947 władze państwowe formalnie powołały Polski Związek Fotografików i zatwierdziły jego Statut. Był to pierwszy na świecie związek twórczy zrzeszający fotografików. Jego prezesem został Jan Bułhak. Obecną nazwę: Związek Polskich Artystów Fotografików nadano w roku 1952.

Założenia programowe Związek realizował za pośrednictwem swoich władz centralnych i sieci jednostek terenowych: Okręgów (zrzeszających powyżej 10 członków) oraz Delegatur (zrzeszających od 3 do 10 członków). Członkowie Prezydium Zarządu Głównego wybierani na Walnym Zjeździe oraz prezesi Okręgów i kierownicy Delegatur tworzą Zarząd Główny ZPAF, który między Zjazdami jest najwyższą władzą związkową. Prezydium ZG działa w imieniu Zarządu Głównego ZPAF. W roku 1957 Związek zrzeszał 219 członków. W roku 1978 funkcjonowało: 9 Okręgów i 9 Delegatur. Delegatura Lubelska ZPAF powstała w roku 1959 i zrzeszała trzech członków: Ludwik Hartwig (leg. nr 171, czł. ZPAF od 1953 r.), Tadeusz Witkowski (leg. nr 185, czł. ZPAF od 1954 r.) i Tadeusz Raczkowski (leg. nr 195, czł. ZPAF od r. 1956). Funkcję kierownika Delegatury Lubelskiej od powstania do śmierci w roku 1986 pełnił mgr inż. architekt Tadeusz Witkowski. Dokumenty dotyczące Delegatury Lubelskiej ZPAF zostały zdeponowane w Bibliotece Publicznej im. Hieronima Łopacińskiego w Lublinie (zbiory specjalne: katalog rękopisów cz. VII, sygnatury 2811–2929). W latach następnych, od roku 1987, członkowie ZPAF z terenu Województwa Lubelskiego należeli organizacyjnie do Okręgu Warszawskiego i Świętokrzyskiego ZPAF. W miesiącu grudniu 2002 roku byli to następujący członkowie ZPAF: Stefan Ciechan, Lucjan Demidowski, Edmund Fladryński, Krzysztof Jabłoński, Ryszard Karczmarski, Henryk Kuś, Jan Magierski, Piotr Perczynski, Andrzej Polakowski i Zbigniew Żugaj. Uchwałą Zarządu Głównego ZPAF z dnia 15 kwietnia 2003 roku został powołany Okręg Lubelski Związku Polskich Artystów Fotografików. Prezesem Okręgu Lubelskiego ZPAF został wybrany Ryszard Karczmarski.

Członkowie Okręgu Lubelskiego ZPAF wykazują szeroko pojętą aktywność twórczą i popularyzatorską w zakresie fotografii artystycznej. Przejawia się ona między innymi: wystawami indywidualnymi, prezentacją prac w prestiżowych salonach krajowych i zagranicznych, szkoleniem młodych adeptów fotografii. Doroczne Wystawy Fotografii Okręgu Lubelskiego ZPAF stanowią przegląd dorobku artystów w minionych latach, tradycyjnie ekspozowane w: Galerii MDK-2, „Po schodach” w Lublinie, Galerii „Atelier” w Chełmie i Galerii „Ratusz” w Zamościu.

Członkowie Okręgu Lubelskiego ZPAF uczestniczyli w dziesiątkach plenerów fotograficznych w Polsce i za granicą (Litwa, Ukraina, Białoruś) integrujących środowiska fotograficzne. Drukami zostały wydane albumy autorskie członków Okręgu Lubelskiego ZPAF: Ryszarda Karczmarskiego, Dariusza Kosteckiego, Tomasza Młynarczyka, Andrzeja Polakowskiego, Roberta Pranagala, Tomasza Wójcika i Grzegorza Zabłockiego, prezentujące ich dorobek twórczy w zakresie fotografii artystycznej. W uznaniu zasług wniesionych dla Miasta Lublin i Województwa Lubelskiego za pracę i zaangażowanie na rzecz kultury, członkowie Okręgu Lubelskiego ZPAF byli nagradzani i wyróżniani przez władze miasta i województwa. Ryszard Karczmarski otrzymał brązowy medal Gloria Artis przyznany przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, odznaczenie cenione w środowisku artystycznym. Okręg zbliża się do 20. lecia swojego istnienia. W tym czasie, po pozytywnej opinii Okręgu przyjętych zostało przez Radę Artystyczną ZG ZPAF szereg nowych członków. Poprzez działalność artystyczną swoich członków Okręg zyskuje coraz większe uznanie wśród mieszkańców naszego regionu.

Aktualny Zarząd Okręgu Lubelskiego ZPAF

Paweł D. Znamierowski – prezes

Mariusz Mazur – wiceprezes, skarbnik

Emil Zięba – sekretarz

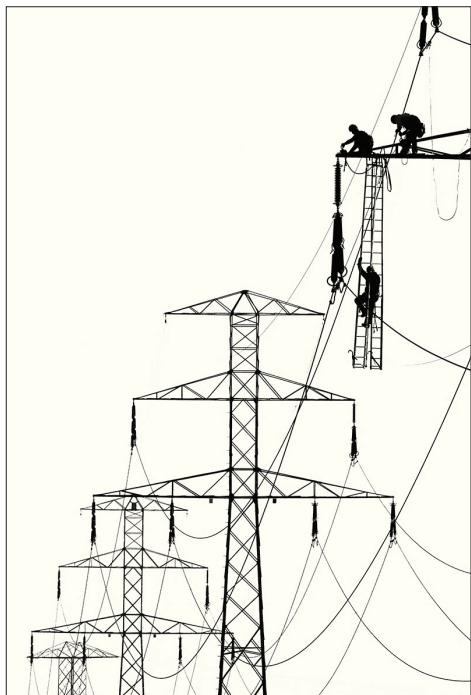
Ryszard Karczmarski – członek Zarządu

Tomasz Wójcicki „Sweetek”. Urodziłem się w 1968 r. w Zamościu, mieszkam w Lublinie, skończyłem filozofię, od wielu lat pracuję jako grafik produkując opakowania. Fotografuję od 2010 roku, głównie kamerami wielkoformatowymi 10x12 cali, 18x24 cm, 4x5 cala oraz średnim formatem. Ulubioną techniką jest mokry kolodion. Ulubione odbitki to guma dwuchromianowa oraz odbitki srebrne. Jestem autorem trzech albumów oraz wielu wystaw indywidualnych. Zrealizowałem cztery duże projekty fotograficzne dotyczące fotografii czarno-białej opartej na technologii z końca XIX wieku. Od 2015 prowadzę autorską pracownię fotograficzną Atelierhistoryczni. Przez wiele lat mieszcila się pod wymyślnym adresem Plac po Farze 6. Od paru lat posiadam mobilne studio fotograficzne co daje możliwość używania technik szlachetnych w każdym miejscu. W ciągu ostatnich 5 lat odwiedziłem 21 krajów, wiele miejsc w których historia i kultura na przestrzeni wieków odbiła swoje piętno. Malarstwo, rzeźba, fotografia to najbardziej wartościowy dorobek cywilizacji stworzony przez ostatnie wieki. Fotografia nie kończy się na uchwyconej chwili ale zatacza szerokie koło wokół naszych emocji i uczuć.

Emil „Dzemiś” Zięba – urodzony w 1974 roku fotograf lubelski. Od lat zajmuje się ultramikrofotografią, a także fotografią architektury, krajozrazu, reportażową i dokumentalną. Jest autorem i współautorem wielu wystaw. Założył i prowadzi od 7 lat koło fotograficzne przy kościele na Pockajkach w Lublinie, gdzie stworzył także galerię prezentującą fotografie i malarstwo.

Paweł D. Znamierowski – ur. w 1961 roku w Lublinie. Absolwent Instytutu Wychowania Artystycznego (Wydział Artystyczny) Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Dyplom z malarstwa, aneks z fotografii w pracowni prof. Mariana Szelmasika. Doktorant na macierzystej uczelni. Członek Związku Polskich Artystów Plastyków i Związku Polskich Artystów Fotografików. W dorobku artystycznym posiada ponad 20 wystaw indywidualnych oraz udział w kilkudziesięciu wystawach i konkursach w kraju i za granicą. Laureat licznych konkursów i stypendiów twórczych. Obecnie zajmuje się projektowaniem graficznym, fotografią i malarstwem.

www.paweł-znamierowski.pl

Zdjęcia **Tadeusza Żaczka**, znam od wielu lat i od początku głoszę tezę, że tworzy on najciekawszy i najwartościowszy polskiej fotografii dokument dotyczący prawosławia. W historii fotografii światowej, mimo setek tysięcy fotografujących, pojawiło się zaskakująco mało spójnych, dogłębnych zestawów fotografii dokumentalnej. Jednym takim wymienia się zazwyczaj prace: Eugene Atgeta, Augusta Sandera, fotografów spod znaku FSA z okresu wielkiego kryzysu w Ameryce, Diane Arbus, Roberta Franka, Eugene Smitha czy fotografów ulicznych (G. Winogranda, L. Friedlandera), a współcześnie np. Martina Parra czy Sebastiao Salgado, że wymienię najczęściej powtarzane nazwiska. W polskiej fotografii dokumentalnej opisujący człowieka w jego środowisku, oprócz epokowego „Zapisu socjologicznego” Zofii Rydlet czy fotograficznych esejów Tomasza Tomaszewskiego jest równie mało prac. Na szczęście ostatnio pojawia się ich więcej i tacy fotografowie jak: Rafał Milach, Jerzy Wierzbicki, Mariusz Forecki czy grupa Dokumentary.pl zapędlają lufę w tej dziedzinie. Sądzę, że rosnące u nas zainteresowanie fotografią dokumentalną pozwoli również naleyście docenić prace Tadeusza Żaczka. Dokumentaryzm jest wrodzoną cechą fotografii. Znaczy to tyle, że fotograf musi być obecny w trakcie wykonywania zdjęć jako obserwator widzianej i rejestrowanej rzeczywistości.

W przypadku cyklu – czy raczej należałoby powiedzieć szerokiego zestawu fotografii – Tadeusza Żaczka, obecność fotografa jako świadka wydarzeń przybiera szczególnie ważną rolę. Ponieważ jest to rola fotografa obiektywnego, wadliwego na prawdę istotne przesłania, jakie może nieść fotograficzny obraz. A poza wszystkim fotografie te niosą istotne wartości informacyjne i poznawcze, co dla mnie jako wykładowcy fotografa ma duże znaczenie

dr hab. prof. ASP Zbigniew Tomaszczuk

